

VOSALTRES SOU...
UN SACERDOCI REIAL

COL·LECCIÓ ESTUDI BÍBLIC

1

Vosaltres sou... un sacerdocí reial

Antoni Mendoza i Miralles

EDICIONS CRISTIANES BÍBLIQUES

CARDEDEU

2016

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2016
Sant Ramon 7. 08440 Cardedeu (Valès Oriental)
www.edicions.ecbministeris.org
Correu-e: edicions@ecbministeris.org
Maquetació: AMM

Havent deixat de banda, doncs, tota malícia i tot engany, i hipocresies, i enveges i tota mena de maledicències, com a infants nounats anheleu la llet espiritual sense engany, a fi que per ella creixeu, si és que heu tastat que el Senyor és bo. Atanseau-vos a ell, pedra viva, rebutjada pels homes, però escollida i preciosa davant de Déu. També vosaltres, com pedres vivents, sigueu edificats en una casa espiritual, un sacerdoci sant, per oferir sacrificis espirituals, agradables a Déu per mitjà de Jesu-Crist. Per això també es troba a l'Esriptura: Heus aquí, poso a Sió una pedra angular, escollida, preciosa, i el qui creu en ella no serà avergonyit. Per a vosaltres, doncs, els qui creieu, és l'honor; però per als desobedients: La pedra que rebutjaren els constructors, aquesta ha esdevingut cap de cantonada; i: Pedra d'ensopec i roca d'entrebanc. Ensopeguen perquè desobeeixen la Paraula, i a això estaven també destinats. Però vosaltres sou llinatge escollit, un sacerdoci reial, una nació santa, un poble adquirit, perquè proclameu les excel·lències d'aquell que us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable. Vosaltres, que en altre temps no éreu poble, ara sou poble de Déu; que no havíeu obtingut misericòrdia, ara heu obtingut misericòrdia.

TAULA CONTINGUTS

Introducció	11
Uns punts de referència sobre el “sacerdoci”	15
El sacerdocí dels creients	25
Descobrint les funcions sacerdotals	31
On és el santuari?	39
Quins són els sacrificis a realitzar	45
Conclusió	59

INTRODUCCIÓ

El Senyor Jesu-Crist, amb el seu sacrifici únic i tot suficient sobre la Creu del Calvari, ens ha proveït la salvació per pura i sola gràcia. I juntament amb aquesta salvació per gràcia ens ha introduït a tot un seguit de benediccions espirituals, o, com diu Pau: «...ens ha beneït amb tota benedicció espiritual en els àmbits celestials, en Crist» (Ef 1:3b).

Entre aquestes «benediccions», fruit de l'obra de la Creu, trobem la d'haver esdevingut part d'un sacerdoti reial, havent rebut la condició de sacerdots, segons les paraules de Pere en la seva primera epístola. Aquest és un dels beneficis que hem rebut com a conseqüència de l'obra de la Creu, tot un privilegi, tota una gran dignitat. I, curiosament, a diferència de les dignitats seculares, és d'aquelles dignitats que menys recordem, i, si fem memòria del fet, encara així tenim poca experiència exercint aquesta santa i noble funció.

El desconeixement d'allò que Déu ha fet per nosaltres i d'allò que ens ha fet en el Crist, quan tot això ho tenim enregistrat en la seva Santa Paraula, és una mostra de poca estimació a la Creu de Crist, al Crist de la Creu, al Pare del Crist i a l'Esperit Sant enviat dels cels pel Pare i el Fill.

Honorem Déu quan honorem la seva obra en

nosaltres i gaudim de la posició en què ell ens ha posat per a la seva glòria i la nostra benedicció.

En aquestes línies volem considerar un d'aquells «vosaltres sou» que Déu ha pronunciat al nostre favor i ha deixat enregistrat en la seva Paraula: *«Vosaltres sou... un sacerdoci reial»*.

UNS PUNTS DE
REFERÈNCIA SOBRE EL
«SACERDOCI»

Quan escoltem el mot «sacerdoci» i «sacerdot», aquells que estem familiaritzats amb les Sagrades Escripures recordem a aquells que Déu va establir per Moisès perquè fessin aquesta tasca en el Tabernacle i posteriorment en el Temple de Jesuralem. També ens ve al cap el lloc on realitzaven les seves funcions, les tasques que duïen a terme. I també, tot un seguit de llibres de l'Antic Testament que ens són difícils de llegir quan intentem llegir tota la Bíblia seguida.

Segurament també ens ve al cap l'Epístola de Pau als Hebreus, perquè en ella trobem una explicació d'allò que l'Antic Testament ens parla sobre aquest tema, i ho relaciona amb la persona beneïda i l'obra perfecta del Crist.

Les primeres referències als sacrificis a Déu

La primera referència a un «sacrifici» la inferim a Gènesi 3:21, quan Déu fa túniques de pells per vestir la vergonya d'Adam i Eva, conseqüència del pecat d'aquests. Per poder disposar Déu d'aquelles pells per fer aquells vestits va haver de sacrificar alguns animals dels que hi havia. Aquest fet, d'entrada, ens indica tres coses: que el primer sacrifici el va fer Déu; que aquest va ser necessari, segons Déu, per cobrir la vergonya dels nostres primers

pares, i que aquest fet havia de ser central en la relació de l'home amb Déu.

Poc després, ja fora de l'Edèn, trobem la descripció dels primers sacrificis que l'home presenta a Déu dels quals en tenim constància, els de Caïn i Abel;¹ encara que seria natural pensar que Caïn i Abel van aprendre a sacrificar a Déu dels seus pares. Amb aquesta descripció se'ns fa conèixer que els sacrificis es relacionen amb aquells que els ofereixen, i que poden ser aprovats o desaprovats per Déu.

La següent vegada que es parla a la Bíblia clarament d'un sacrifici a Déu el duu a terme Noè,² un cop ha sortit de l'arca, amb la qual Déu va salvar del Diluvi universal unes poques persones, vuit, i una representació dels animals que existien abans d'aquell cataclisme.

Des d'aquest moment trobem, en l'Antic Testament, referències constants als patriarques oferint sacrificis al Déu veritable: Abraham,³ Isaac⁴ i Jacob.⁵

No es parla de cap sacerdot del Déu veritable, la funció sacrificial la realitzaven els caps de fa-

¹ Gn 4:3-7.

² Gn 8:20-21a.

³ Gn 12:7-8; 13:4...; 22:1-18.

⁴ Gn 26:25.

⁵ Gn 35:1-3, 7.

mília, amb l'excepció d'un personatge misteriós: Melquisedec.⁶ Aquesta és l'única vegada que se'ns parla d'un sacerdot del Déu Altíssim abans de la instauració del sacerdocí levític. Tornarem a considerar aquest personatge més endavant.

L'establiment del sacerdocí segons l'ordre d'Aaron

Quan els descendents de Jacob surten d'Egipte, alliberats per Déu de la seva servitud, aquella família ja havia esdevingut poble. No era un poble més, era un poble que Déu reconeix com a propi: el seu poble. Déu els volia fer el seu *«tesor especial entre tots els pobles»*⁷ i *«un regne de sacerdots i una nació santa»*.⁸ Però això, ells havien d'escoltar veritablement la seva veu i guardar el seu pacte.⁹ Per, tristament, ja des d'un bon principi Déu ha de dir d'ells que són un poble «dur de bescoll», i també Esteve, molts segles després, els ha de descriure amb les mateixes paraules.¹⁰

Déu, però, estableix un sacerdocí limitat en el poble d'Israel. Escull una tribu, la de Leví, per servir-lo en el tabernacle,¹¹ i això entre totes les tribus d'Israel. I d'aquesta tribu escull la família d'Aaron

⁶ Gn 14:17-21.

⁷ Èx 19:5

⁸ Èx 19:6.

⁹ Èx 19:5

¹⁰ Èx 32:9; Ft 7:51.

¹¹ Nm 1:50-53.

perquè els seus membres actuïn com a sacerdots, conferint-los el sacerdoci.¹²

Juntament amb el sacerdoci, Déu estableix el Tabernacle, el lloc on els levites i els sacerdots han d'actuar, i el lloc on Déu és manifestarà enmig del seu poble.¹³ Un de sol, on s'havien de realitzar tots els sacrificis a Déu. I també estableix els sacrificis que s'han de realitzar per aquest sacerdoci i en aquest santuari, descrits fil per randa.

El culte a Déu solament es pot realitzar d'acord a les estipulacions divines, i l'home no té cap dret per introduir cap correcció ni cap afegit. Déu estableix el sacerdoci, i presenta les característiques que ha de tenir i sota quines condicions es pot exercir. Déu estableix el santuari, i revela tota la seva composició i proveeix homes especialment capacitats per l'Esperit Sant per dur a terme la seva construcció.¹⁴ I Déu estableix les ofrenes que s'han de realitzar en aquest santuari pel sacerdoci per ell designat, i puntualitza fins i tot com s'han d'oferir.¹⁵

Ser sacerdot esdevé un gran privilegi i una gran responsabilitat, i els sacrificis i el tabernacle esdevenen l'element central en la vida del poble. Al

¹² Èx 28:1-3.

¹³ Èx 40.

¹⁴ Èx 31:1-6; 35:30-36:3.

¹⁵ veure especialment el llibre de Levític.

desert el poble acampa al voltant del tabernacle, i un cop a la terra de la promesa, el temple i la ciutat que l'acull és l'element central per a tot el poble i el lloc on tots s'apleguen.

Molts aspectes interessants hi ha en l'estudi de totes aquestes coses. En l'element prescriptiu judaic, trobaríem coses molt útils per entendre més sobre la persona i el caràcter de Déu, la nostra condició i necessitats, la gravetat i implicacions del pecat, la manera en què l'home es pot apropar Déu... I moltes més coses trobaríem en una equilibrada consideració tipològica, sota la guia del Nou Testament. No és aquest l'objectiu d'aquestes pàgines, però animem a tot lector a dedicar temps a aquest estudi, en traurà molt de profit espiritual si el realitza sota la guia i il·luminació de l'Esperit Sant, amb una adequada experimentació d'allò que entengui.

El sacerdoti segons l'ordre de Melquisedec

Ja hem fet referència a aquest personatge anteriorment, i, com apuntàvem allí, reprenem la seva consideració a la llum d'allò que ens diuen les Sagrades Escripures.

Les referències a Melquisedec són molt concretes: la descripció del fet històric la trobem a Gènesi

14:17-21; l'altra menció a l'Antic Testament és al Psalm 110; i les mencions al Nou Testament són als capítols 5, 6 i 7 de l'Epístola de Pau als Hebreus.

La consideració profunda d'aquest tema requereix experiència espiritual, maduresa cristiana, altrament la seva presentació esdevé una explicació difícil.¹⁶

La importància d'aquest rei-sacerdot, sacerdot del Déu Altíssim, és deguda a la seva relació amb la persona de Jesús el Fill de Déu,¹⁷ i a certes afirmacions que es fan en relació a Jesús el Fill de Déu. Pere, en la seva primera epístola, afirma que «*abans de la fundació del món*» el Crist va ser preordinat com l'Anyell irrepreensible i sense taca, apte per vessar la seva sang al nostre favor.¹⁸ Joan, en l'Apocalipsi, ens diu que com Anyell «*fou immolat des de la fundació del món*».¹⁹ Mentre que Pau, en Efesis, diu que «*ens va elegir en ell (Jesu-Crist) abans de la fundació del món*».²⁰ També, en l'Antic Testament, se'ns diu que el tabernacle va ser fet d'acord amb un model celestial. Tot això ens presenta un sacerdot, un Gran Sacerdot, un tabernacle i un sacrifici etern, respecte del qual

¹⁶ He 4:10-14.

¹⁷ He 4:14.

¹⁸ 1Pe 1:19-21, 2.

¹⁹ Ap 13:8.

²⁰ Ef 1:4.

qualsevol altre solament n'és una ombra. Una realitat celestial, revelada en figura en l'Antic Testament, i consumada en el temps en la Creu del Gòlgota.

El misteri que envolta Melquisedec és un misteri diví. Déu va guardar certa informació sobre ell perquè pogués il·lustrar millor la realitat de Jesús el Fill de Déu, en la seva condició i funció de Gran Sacerdot.

La superioritat del sacerdoci segons l'ordre de Melquisedec sobre el d'Aaron, s'evidencia:

- a) en el fet que Abraham, en el qual Leví estava representat i amb ell el sacerdoci aarònic, donés el delme de la millor part del botí a Melquisedec, reconeixent-li superioritat.
- b) en el fet de ser anterior en el temps.
- c) en el fet de no tenir un inici concret en el temps.
- d) en el fet de no constar necessitat de substitució.

Ell il·lustra el sacerdoci de Jesús, establert per Déu mateix, molt superior a qualsevol altre:

- a) és per sempre, etern.
- b) és immutable.
- c) pot salvar completament.
- d) viu sempre per intercedir pels salvats.
- e) les seves característiques personals són

úniques: «*sant, innocent, sense taca, apartat dels pecadors i exalçat més amunt dels cels*». ²¹

f) va ser ofert una sola vegada. ²²

g) ha ofert un sol sacrifici pels pecats per sempre. ²³

h) amb una única ofrena ha fet perfectes per sempre els que són santificats. ²⁴

Serveixin aquests breus comentaris per introduir-nos al fet central de la nostra consideració. És en base al sacerdocí segons l'ordre de Melquisedec que el Crist oficia i consuma el sacrifici redemptor de la Creu, ²⁵ i és per aquest sacrifici, per aquesta sang vessada, per aquesta beneïda obra, que nosaltres esdevenim salvats, redimits, fills de Déu... i sacerdots.

²¹ He 7:26b.

²² He 9:28.

²³ He 10:12.

²⁴ He 10:14.

²⁵ Jn 19:30.

EL SACERDOCI DEL CREIENTS

Les referències que trobem al Nou Testament en relació al sacerdoci dels creients es troben limitades a la primera Epístola de Pere, i les que parlen dels creients com a sacerdots al llibre de l'Apocalipsi. Les vegades que apareixen els mots concrets són poques i limitades a tots dos llibres, però d'entrada, hem de recordar que van ser escrits per dos autors diferents, els apòstols Pere i Joan, sota la inspiració de l'Esperit Sant. A més, la consideració del tema ens portarà als escrits de l'apòstol Pau. Pau, Joan i Pere són, per ordre, els que van escriure més pàgines del Nou Testament. Per això, encara que la menció dels mots són poques i limitades a dos autors, el fet que els tres autors que van ser més usats per Déu per donar-nos el Nou Testament escriguin sobre el tema ens mostra que és d'importància i que tots tres consideraven que els creients havien de ser instruïts en aquestes veritats.

Allò que era el desig de Déu per al poble d'Israel esdevé una realitat per als creients del Nou Testament, per a l'Església de Déu: formen un sacerdoci que els inclou a tots. En quant al sacerdoci cristià no hi ha diferència entre els seus membres, ni per raons de família, ni per raons de sexe, ni per raons d'edat, ni per cap altra raó. Les paraules de

la Paraula de Déu són clares i precises: «vosaltres sou... un sacerdocí reial». I el context del versicle 9 del capítol segon de la Primera Epístola de Pere ens deixa ben clar que fa referència a tots els creients, a aquells que havien estat regenerats per la Paraula viva de Déu.²⁶ Tots els creients formem part d'un ordre sacerdotal, el sacerdocí que el Crist ens ha proveït per l'obra de la Creu i del que ell mateix és fundador i Gran Sacerdot. Així Joan, inspirat per l'Esperit Sant, afirma que Crist «ens ha estimat i ens ha rentat dels nostres pecats amb la seva sang, i ens va fer reis i sacerdots per a Déu i el seu Pare».²⁷ I la confessió celestial dels redimits proclama la mateixa veritat: «*I canten un càntic nou dient: Digne ets de prendre el llibre i d'obrir els seus segells, perquè vas ser immolat i amb la teva sang ens vas comprar per a Déu, de tota tribu i llengua i poble i nació, i ens vas fer reis i sacerdots per al nostre Déu, i regnarem sobre la terra*».²⁸

Aquesta és una condició que mantindrem per l'eternitat: «Feliç i sant el qui té part en la primera resurrecció: la segona mort no té potestat sobre ells, sinó que seran sacerdots de Déu i del Crist, i regnarán amb ell mil anys».²⁹

²⁶ 1Pe 1:23.

²⁷ Ap 1:5b-6.

²⁸ Ap 5:9-10.

²⁹ Ap 20:6.

De tot això podem dir que tots els creients hem esdevingut part d'un sacerdoci i sacerdots en particular, per la regeneració, obra divina que es rep personalment per gràcia; que es la nostra condició natural com a poble de Déu i com a redimits, i que és una condició que no podem perdre i es mantindrà per l'eternitat.

Aquesta és una elevada condició, un gran privilegi, motiu d'una profunda gratitud al nostre Déu i Redemptor. Hem de prendre consciència del fet, ens ha d'humiliar i hem d'expressar-li la nostra gratitud per aquesta alta i santa condició en que ens ha posat.

I, juntament amb la descripció del fet, se'ns donen dues característiques d'aquest sacerdoci: és reial i és sant. El sacerdoci levític, segons l'ordre d'Aaron, i la funció reial anaven separades.³⁰ L'única referència que trobem d'algú a l'Antic Testament que tingués les dues funcions va ser Melquisedec, el qual no era segons l'ordre d'Aaron. Com hem considerat, ell era figura del Crist, el Gran Sacerdot segons l'ordre de Melquisedec i el Rei de reis.³¹ Nosaltres, fruit de l'obra sacerdotal del Crist sobre la Creu i en el Santuari Celestial, hem esdevingut a la seva semblança un sacerdoci reial, hem estat fets

³⁰ 2Cr 26:16-20.

³¹ Ap 19:16.

reis i sacerdots per a Déu. Però no podem oblidar la segona nota que Pere ens dóna en relació a aquest sacerdocí, la seva santedat. El Déu Sant solament pot admetre davant la seva presència un sacerdocí sant, a la manera del sacerdocí del Crist. Aquesta ha de ser una nota distintiva que no podem oblidar, doncs és un requisit fonamental per poder oficiar en la presència de Déu.

DESCOBRINT LES FUNCIONS SACERDOTALS

L'apòstol Pere no solament és encarregat per Déu d'ensenyar-nos que formem part d'un sacerdoti reial i sant, sinó que a més ens explica el propòsit de Déu per fer-nos sacerdots. Déu no fa les coses sense propòsit, i nosaltres no podem oblidar el «a fi que» d'allò que Déu ens ha fet.

Ell ens diu: «*per oferir sacrificis espirituals, agradables a Déu per Jesu-Crist*»³². I també: «*perquè proclameu les excel·lències d'aquell que us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable*».³³ Considerem aquests fets.

Per oferir...

De vegades, ens cal tornar a cercar el significat de les paraules que llegim per recuperar el seu significat. El Diccionari ens diu que oferir és «posar a la disposició d'algú». W. E. Vine ens diu que vol dir «portar a dalt, portar sobre l'altar».

Això no parla d'un acte mecànic, sinó d'un acte conscient i voluntari. I ens parla de quelcom que tenim, que és nostre, i que conscient i voluntàriament posem a la disposició de Déu, portem davant la seva presència, portem sobre l'altar de la Creu. El Crist ho va explicar als seus amb aquestes paraules: «*Si algú vol venir darrere meu, que es*

³² 1Pe 2:5b.

³³ 1Pe 2:9b.

*negui a si mateix i prengui la seva creu cada dia, i em segueixi».*³⁴ Destacant-se en aquest context les paraules «es negui» i «prengui».

Ja era d'aquesta manera en el tabernacle terrenal i en el temple de Jerusalem: calia «negar» la propietat d'allò que s'havia de portar a l'altar, i calia que el sacerdot ho «prengués» i portés fins l'altar. No pot ser menys en la dispensació de la gràcia, per això Déu té cura de les paraules que Pere fa servir per descriure aquest fet.

En nosaltres, la funció d'oferidor i de sacerdot van juntes; no «oferim» allò que els altres ens porten per presentar a Déu, oferim allò que nosaltres portem per oferir Déu.

Sovint no oficiem com a sacerdots, encara que creguem que sí, pel fet que no complim la primera de les funcions sacerdotals que aquí se'ns presenten: no oferim.

El Crist ens va deixar ben marcat el camí, perquè poguéssim seguir les seves petjades.³⁵ El Crist es va oferir per dur els nostres pecats i va ofrenar el seu cos sobre la Creu del Calvari,³⁶ portant en el seu cos els nostres pecats.³⁷

³⁴ Lc 9:23.

³⁵ 1Pe 2:21.

³⁶ He 9:28; 10:7-10 comp. Jn 10:17-18.

³⁷ 1Pe 2:24; Is 53:6b.

...Sacrificis

Per oferir sacrificis..., és la precisió que Déu ens fa. El mot sacrifici parla de víctima i parla de quelcom a immolar. Quan una ofrena era portada pel sacerdot sobre l'altar i era sacrificada, no es podia fer res per recuperar-la. Encara que l'ofrenant entrés a l'atri i intentés arrabassar l'ofrena al sacerdot, això ja no era possible: havia estat cremada, total o parcialment segons l'ofrena, i aquella de la que se'n cremava una part, la resta havia estat menjada en el tabernacle. Ja no es podia recuperar!

Nosaltres, oferidors-sacerdots, moltes vegades no arribem a «sacrificar». Potser realitzem l'ofertament, però abans que arribi a l'altar ens arrabassem de les nostres pròpies mans les ofrenes i no arribem a immolar-les en l'altar de la Creu.

Pere, i el Senyor per mitjà de Pere, ens vol recordar que la nostra condició sacerdotal ens exigeix «oferir» a Déu i no «prestar». La funció sacerdotal no té res a veure amb «préstecs», es refereix a «ofrenes». Ens imaginem al Crist baixant de la Creu com li ho proposaven aquells que estaven contemplant la seva crucifixió, i que ho feien sota inspiració satànica?³⁸ Jaume ens ensenya que cal «que el nostre sí sigui sí, i el no, no».³⁹

³⁸ Mc 15:29-31.

³⁹ Jm 4:12b

Què ens passa? Som tant ignorants que no entenem les senzilles paraules que estem llegint? O, som tant carnals i hipòcrites que intentem fins i tot enganyar al Senyor? Déu ens ajudi!

...Espirituals

Per oferir sacrificis espirituals... Encara que molts creuen que els sacrificis cristians són «materials», Déu ens diu que són «espirituals». És veritat que l'evidència que quelcom és real es mostra per la nostra conducta, pels fruits;⁴⁰ per també és veritat que, a diferència de l'obra humana que comença amb allò que és material, l'ordre diví que aquí se'ns presenta comença amb allò que és espiritual.

Aquest mot ens revela tres coses que hem de considerar:

- a) «espirituals» és allò que és oposat a «material». No parla de donar-se cops o de martiritzar el cos, com es fa al catolicisme romà i en d'altres falses religions. No parla de donar diners per si mateix, encara que nosaltres ho entenem així moltes vegades. En primer terme, el sacrifici es allò que s'oposa al que és material.
- b) «espirituals» ens indica que són sacrificis que s'han de realitzar en la part interna i més íntima del nostre ésser, en l'esperit. Ja ho va

⁴⁰ Mt 17:17-20.

dir el Senyor Jesús a aquella dona samaritana vora el pou de Jacob.⁴¹ No volem dir que no tingui una manifestació externa, el que diem és que Déu afirma que el seu lloc de realització és espiritual.

c) «espirituals» ens indica també que han de ser obra de l'Esperit Sant de Déu en nosaltres. Ell ens guia, ensenya, porta les nostres passes i ens ajuda per ser agradables al Senyor.⁴² La vida autènticament cristiana és la vida «en» i «per» l'Esperit. Ell ens ha de dirigir en la nostra experiència cristiana perquè aquesta ho sigui de debò.

...Agradables a Déu

Per oferir sacrificis espirituals, agradables a Déu... Aquesta és l'evidència que les passes anteriors han estat realitzades correctament. És el testimoni que la nostra funció ha estat realitzada d'acord amb la voluntat de Déu i que de debò hem «ofert d'un sacrifici espiritual».

El Crist va rebre testimoni del Pare que el seu acte d'identificació amb els pecadors per a ser l'Anyell de Déu que havia de treure el pecat del món, de ser batejat per Joan baptista, li havia estat

⁴¹Jn 4:23-24.

⁴²Jn 14:26; 16:8-15; Rm 8:1, 5-16; 8:26-28

agradable, l'havia complagut.⁴³ Pau, inspirat per l'Esperit Sant, ens diu com Déu va valorar l'ofrena i sacrifici de Crist sobre la Creu, per ell va ser «*olor agradable*».⁴⁴

Si féssim una lectura de l'Antic Testament, especialment del llibre de Levític, veuríem la importància d'aquesta expressió, com a testimoni de l'aprovació de part de Déu de l'ofrena sacrificada. Quan l'ofrena es cremava el fum pujava als cels, per també a la presència de Déu, i ell emetia el veredictes que l'ofrena li era agradable.

Aquest és l'objectiu de tot oferiment de sacrificis espirituals, que aquests siguin «*olor agradable*» a Déu. Ell vol un lliurament que portat a la seva presència, per ser immolat en l'interior del nostre ésser, faci pujar un fum agradable davant d'ell.

...Per Jesu-Crist

Per oferir sacrificis espirituals, agradables a Déu per Jesu-Crist. Els últims mots són els primers en importància. Si no és «per Jesu-Crist» tot és impossible.

«Per Jesu-Crist», ens parla que ha d'estar fonamentat sobre el seu sacrifici expiatori i vicari realitzat al nostre favor sobre la Creu del Calvari.

⁴³ Mt 3:17.

⁴⁴ Ef 5:2.

«Per Jesu-Crist», vol dir que es fonamenta sobre la funció Gran Sacerdotal que ell permanentment exerceix en la presència de Déu.⁴⁵ I «per Jesu-Crist», també indica que solament ell pot complir en nosaltres els requisits que Déu ha establert i ser rebuts com a olor agradable.⁴⁶

⁴⁵ He 7:25.

⁴⁶ Jn 15:4-5.

ON ÉS EL SANTUARI?

Hem identificat el sacerdocí i quina és la seva funció, però, on és el santuari en el que aquest sacerdocí ha de realitzar la seva funció? Considerarem una mica allò que entenem que la Bíblia diu al respecte.

Si considerem les paraules que el Senyor Jesu-Crist va dir a la dona samaritana, i que enregistra Joan en el capítol 4 del seu Evangeli, en relació a l'adoració, què vol dir el culte i les funcions sacerdotals, descartem una localització terrenal en ser exclòs el temple de Jerusalem i qualsevol altra alternativa.⁴⁷ La localització que el Senyor presentà és: «*en esperit i en veritat*».

La nostra lectura del Nou Testament ens concreta la localització espiritual, i ens ensenya que qualsevol lloc de culte material el màxim que pot ser és una manifestació de realitats que es porten a terme «en l'esperit».

El Nou Testament ens presenta *el nostre cos* com a santuari de l'Esperit Sant: «*¿O no sabeu que el vostre cos és santuari de l'Esperit Sant, que és en vosaltres, que teniu de Déu, i que no sou vostres? Perquè heu estat comprats amb un preu; per tant, glorifiqueu Déu en el vostre cos i en el vostre esperit, que són de Déu*».⁴⁸ La presència de l'Esperit Sant en

⁴⁷Jn 4:19-24.

⁴⁸1Co 6:19-20 comp. 3:16.

el nostre esperit fa que el nostre cos, que el conté, sigui un santuari. I si santuari, el lloc on cadascú ha d'oferir els sacrificis espirituals, agradables a Déu per Jesu-Crist, que com a sacerdots ens correspon.

També trobem en l'Escriptura, que *l'Església*, com la comunió espiritual dels creients és identificada com a santuari de l'Esperit Sant: «*Quin conveni té el santuari de Déu amb els ídols? Perquè vosaltres sou santuari del Déu vivent, tal com Déu va dir: Habitaré en ells i entre ells caminaré; i jo seré el seu Déu, i ells em seran poble*». ⁴⁹ I: «*En ell, tot l'edifici, coordinat harmoniosament, va creixent per esdevenir un temple sant en el Senyor; en ell, també vosaltres hi sou juntament edificats, per ser habitació de Déu per l'Esperit*». ⁵⁰

A la realitat personal que el nostre cos és santuari de l'Esperit Sant, s'afegeix una altra veritat que no ho contradiu, sinó que ho complementa. Els creients no som una realitat aïllada, formem part d'una realitat corporativa indissoluble que l'Escriptura anomena el Cos de Crist, i també un «temple sant en el Senyor», «habitació de Déu per l'Esperit». Les funcions sacerdotals són personals per també ho són corporatives, en la realitat espi-

⁴⁹ 2Co 6:16.

⁵⁰ Ef 2:21-22

ritual de «Cos de Crist», que és un de sol i que és una realitat que inclou els creients als cels, els que vivim a la terra i a aquells que encara han de creure l'Evangelí en la present dispensació de la gràcia.

Però encara trobem una altra menció en el Nou Testament. Pau, en la Epístola als Hebreus, ens revela: *«Tenint doncs, germans, confiança d'entrar en el Lloc Santíssim per la sang de Jesús, entrada que ell inaugurà per nosaltres, un camí nou i vivent a través del vel, és a dir, la seva carn, i tenint un Gran Sacerdot sobre la casa de Déu, atansem-nos amb cor sincer, amb plena certesa de fe, purificats els cors de mala consciència i rentat el cos amb aigua pura»*.⁵¹

Ens parla d'un santuari en els cels, el Lloc Santíssim al qual va entrar el Crist amb la seva sang. Un santuari al qual, per l'obra del nostre Gran Sacerdot Jesu-Crist, tenim llibertat d'accés. Un santuari al qual se'ns invita a atansar-nos... segons la pauta que ens indica Pere: en santedat, i que aquí Pau explica: cor sincer, plena certesa de fe, cors purificats de mala consciència i cossos rentats amb aigua neta. Santedat per «oferir sacrificis espirituals, agradables a Déu per Jesu-Crist».

⁵¹ He 10:19-22.

Tota experiència en el nostre esperit és una realitat que es porta a terme en el santuari de Déu que és l'Església, i que és realitza en el santuari als cels. Tres aspectes d'una mateixa realitat que, per espiritual, no deixa de ser molt més real que qualsevol altra de material. Fets no autoexcloents o independents, sinó interdependents. Diferents aspectes d'una mateixa realitat.

QUINS SÓN ELS SACRIFICIS A REALITZAR?

Així com que l'antic sacerdoci levític va rebre una descripció detallada dels sacrificis a realitzar, el Senyor també, en aquesta dispensació de la gràcia, ens ha deixat clares descripcions d'allò que hem de fer. El recull de textos que tot seguit presentem l'hem fet prenent com a punt de connexió els mots grecs. Potser l'enunciació no és del tot exhaustiva, per creiem que s'aproxima força en quant a clares descripcions sobre el tema.

La presentació que farem segueix l'ordre d'aparició en la nostra Bíblia, i la farem comentant les referències bíbliques corresponents.

Romans 12:1. «Us exhorto doncs, germans, per les misericòrdies de Déu, a oferir els vostres cossos com a sacrifici vivent, sant, agradable a Déu, que és el vostre culte racional».

El primer dels sacrificis espirituals que hem d'oferir a Déu per Jesu-Crist és el dels nostres cossos. Com en totes les coses que agraden Déu, el Crist, el nostre Gran Sacerdot, va oficiar primerament aquest sacrifici al nostre favor perquè nosaltres ara, sota el benefici de la seva obra, el poguéssim oferir a Déu. En Hebreus 10 llegim: «*És en aquesta voluntat que hem estat santificats per l'ofrena del cos de Jesu-Crist feta una sola vegada per sempre*».⁵²

⁵² He 10:10.

Crist va oferir el seu cos sant a fi que Déu fes per ell la seva voluntat. Això va implicar que Jahveh carregués en ell el pecat de tots nosaltres,⁵³ i que portés *«els nostres pecats en el seu cos sobre la fusta a fi que nosaltres, havent mort als pecats, visquem per a la justícia; per la ferida d'Ell vau ser guarits»*.⁵⁴

A nosaltres, els beneficiaris d'aquest sacrifici, ens correspon ara obeir el manament de Déu que diu: *«Que no regni més, doncs, el pecat en el vostre cos mortal per obeir-lo en els seus desitjos; ni oferiu més els vostres membres al pecat com a instruments d'injustícia, sinó oferiu-vos vosaltres mateixos a Déu com a vius d'entre els morts, i els vostres membres a Déu com a instruments de justícia»*,⁵⁵ i oferir els nostres cossos en sacrifici espiritual a Déu, agradable per Jesu-Crist. El nostre cos, els nostres membres, a total disposició del Senyor, perdent tot dret sobre ells per actuar independent de la ment del Crist.⁵⁶

El nostre culte, que també implica servei en el significat del mot grec, racional, que transliterat seria «lògic», és això i no cap altra cosa. El culte racional, el nostre servei a ell, implica l'ús segons

⁵³ Is 53:6b.

⁵⁴ 1Pe 2:24.

⁵⁵ Rm 6:12-13.

⁵⁶ 1Co 3:16.

el raonament de la ment del Crist de cada part del nostre cos, de cada un dels nostres membres: les mans, els peus, la boca...

Massa sovint la manca de la mínima lectura comprensiva del text de la Sagrada Escripura, sobre el qual passem els nostres ulls, ens impedeix d'entendre allò que és evident. Què serà allò no tan evident que Déu ens vol fer entendre al respecte?

Romans 15:15-16. «Tanmateix, germans, us he escrit amb més gosadia, en part, com per recordar-vos-ho, a causa de la gràcia que m'ha estat donada per Déu, perquè jo sigui un ministre de Jesu-Crist als gentils, servint com a sacerdot de l'evangeli de Déu, a fi que l'ofrena dels gentils sigui agradable, santificada per l'Esperit Sant».

Moltes vegades hem escoltat la importància del testimoni cristià, però segurament poques vegades hem pensat que la nostra tasca de portar persones al Senyor, perquè rebin la salvació per gràcia, Déu ho considera l'ofertament d'un sacrifici espiritual. Això ens mostra un nou aspecte de l'evangelització, que va més enllà del compliment d'un manament, i que involucra la nostra condició sacerdotal. És part del nostre ofici com a sacerdots.

La comprensió d'aquest fet evitaria aquest mal que envaeix la Cristiandat que és la formació

d'escoles humanes, que segueixen a homes com a mestres, dividint el cos del Crist en la seva expressió terrenal i apartant als creients de l'únic Mestre: «*Però vosaltres no us feu anomenar Rabbi, perquè només un és el vostre Mestre, el Crist, i tots vosaltres sou germans*». ⁵⁷ Ja Pau va denunciar el fet als germans a Corint, mostrant la incoherència d'això: «*Perquè m'ha estat comunicat referent a vosaltres, germans meus, pels de la casa de Cloe, que hi ha baralles entre vosaltres. Amb això vull dir que cadascun de vosaltres diu: Jo sóc de Pau; o: Jo d'Apol·los, o: Jo de Quefes, o: Jo de Crist. ¿És que el Crist està dividit? ¿Va ser potser Pau crucificat per vosaltres, o fóreu batejats en el nom de Pau?*». ⁵⁸

Que important és oferir aquest sacrifici espiritual! Quina poca evidència trobem de la seva realització, i quants problemes i tristeses ens evitaria. Senyor, ajuda'ns a sacrificar!

Filipencs 2:17. «Per encara que jo sigui vessat sobre el sacrifici i servei de la vostra fe, me n'alegro i me'n felicito amb tots vosaltres».

Moltes coses s'han dit i hem escoltat sobre la fe, per poques vegades considerem que aquesta pugui formar part dels sacrificis que hem d'oferir a Déu com a sacerdots. Pau ho tenia molt clar, i volia ser

⁵⁷ Mt 23:8.

⁵⁸ 1Co 1:11-13 comp. 3:1-10.

coparticipant en el sacrifici dels germans a Filips, encara que fos com a «libació» acompanyant.

La seva fe era, entre altres coses, per als cristians filipencs un sacrifici i un servei a Déu. Una fe que implica un creure «a» i confiar «en» Déu i la seva Paraula sense reserves, i de la que testificaven als seus conciutadans. No era una situació fàcil, perquè tant els jueus com els gentils els veien com a enemics que calia fer callar.

Solament la fe en Déu podia mantenir el testimoni en aquella ciutat hostil, d'aquell petit i senzill grups d'homes, dones i nens que formaven l'església local del Senyor a Filips.

Pau ens la presenta com una ofrena que no solament hem de realitzar personalment, sinó a la qual ens podem associar quan és realitzada per altres cristians. Déu ens ho permet experimentar i coparticipar amb l'ofrena de la fraternitat com a «libació».

Filipencs 4:18, «Ho he rebut tot i en tinc abundància, estic ple, després d'haver rebut d'Epafrodit les coses que em vau enviar, perfum suau, sacrifici acceptable, agradable a Déu».

La lectura superficial ens fa quedar únicament amb la idea que es parla de donar diners, però això és perquè no estem acostumats a llegir la Paraula

de Déu sota la guia il·luminadora de l'Esperit Sant. Hem d'aprendre a llegir, ens diuen aquells que es dediquen a l'educació; però a aquest requeriment humà del tot important, ens cal afegir el requeriment de Déu, ens cal aprendre a llegir entenent el que llegim i escoltant allò que l'Esperit Sant ens vol dir, aclarint i aplicant la Paraula a la nostra necessitat.

A què feia referència Pau amb l'expressió «les coses que em vau enviar»? Fa referència a l'interès que els germans tenien vers ell (v. 10), al compartir amb ell en la seva aflicció (v. 14), al compartir en el donar i rebre (v. 15) i a la seva necessitat (v. 16). I això no li havia arribat amb un xec, li havia arribat amb Epafrodit, al qual Pau descriu com: «...*el meu germà, col·laborador i company de lluita, el vostre missatger i servidor de la meva necessitat*»,⁵⁹ i afegeix: «*honreu als que són com ell, per l'obra del Crist va arribar arran de la mort, exposant la vida per suplir el que faltava en el vostre servei per a mi*».⁶⁰

Quin concepte tan diferent en quant a la relació de les esglésies amb els obrers que la que acostumem a tenir. Quina manera tan diferent d'actuar de com acostumem. Senyor, ensenya'ns a entendre com «enviar» de manera que sigui un sacrifici espiritual!

⁵⁹ Fil 2:25.

⁶⁰ Fil 2:29b-30.

Hi ha una nota que no podem oblidar, i són les paraules de Pau: «*perfum suau... agradable a Déu*», perquè a Efes, i en relació al sacrifici del Crist, se'ns diuen unes paraules semblants: «*ofrena i sacrifici a Déu en olor suau*».⁶¹

•Hebreus 13:15. «*Per mitjà d'ell doncs, oferim contínuament a Déu un sacrifici de lloança, és a dir, fruit de llavis que proclamen el seu nom*».

Hem considerat diferents sacrificis que ens cal oferir, però el que ara considerem té una peculiaritat, l'hem d'oferir contínuament.

Al tabernacle, i després al temple de Jerusalem, hi havia sacrificis que s'oferien voluntàriament, altres quan calia per la necessitat espiritual, altres un cop l'any i altres que s'havien d'oferir contínuament. El nostre text ens indica, en la dispensació de la gràcia, un sacrifici que hem d'oferir contínuament: el de la lloança.

El mot «lloança» és un d'aquells que els cristians hem arribat a desvirtuar més, fins al punt que molt d'allò que avui dia s'anomena amb aquest mot no té res a veure amb el que la Santa Paraula de Déu identifica com a tal.⁶²

En primer lloc, l'Escriptura ens presenta la

⁶¹ Ef 5:2.

⁶² sobre aquest tema recomanem llegir el treball «Hay alabanza, y alabanza», d'aquesta mateixa editorial.

lloança com un sacrifici. En segon lloc, segons l'ensenyament sobre el sacerdocí nou-testamentari, solament els creients podem oferir-lo. És un sacrifici espiritual, amb el que tot això implica i que ja hem considerat. I s'ha d'oferir com a sacrifici espiritual per Jesu-Crist.

El nostre text ens presenta aquest sacrifici com a fruit, com el resultat d'un procés que és l'evidència d'una vida que es desenvolupa normalment. La lloança, com a sacrifici, no pot ser un fet esporàdic ni pot donar-se independentment del tipus de vida que es porti. Per això molt d'allò que porta aquest nom entre els cristians Déu no ho pot reconèixer com a tal.

Molts cristians han interromput el sacrifici continu, bé per deixar d'oferir-lo bé per estar oferint alternatives carnals al sacrifici espiritual establert per Déu en la seva Santa Paraula. El fruit de la vida divina en nosaltres és el fruit de l'Esperit Sant, i aquest està en oposició a les obres de la carn.⁶³

Els llavis articulen allò que impulsa i dicta la nostra ment i el nostre cor, la ment de Crist i el cor de carn⁶⁴ que Déu ens dóna produeixen una expressió de llavis que glorifica Déu. Va més enllà

⁶³ Gà 5:16-26.

⁶⁴ Ez 11:19-20.

de la forma més o menys maca de les paraules, de l'estructura de la frase, de l'impacte que allò que surt dels llavis pot fer en aquells que són al voltant. És Déu qui identifica allò que surt dels llavis, i que nosaltres anomenem «lloança», com a «sacrifici de lloança» o no.

És un sacrifici que hem d'oferir contínuament, no pot cessar. Els nostres llavis poden callar, però la realitat espiritual que sustenta la lloança s'ha de mantenir, de manera que quan els llavis donin fruit Déu ho consideri un olor agradable que s'eleva als cels de part d'un dels seus fills-sacerdots.

El Crist ho va fer així, deixant-nos exemple al llarg de la seva vida: *«En aquella ocasió Jesús va respondre i digué: Et dono gràcies Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i als entesos, i les has revelades als infants. Sí Pare, perquè així t'ha agradat de fer-ho»*.⁶⁵ *«Llavors tragueren la pedra d'on era el mort. Jesús alçà els ulls enlaire, i digué: Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Jo sabia que sempre m'escoltes, però ho he dit per la gent que m'envolta, a fi que creguin que tu m'has enviat»*.⁶⁶ I en la seva mort: *«I Jesús deia: Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan»*... *«Jesús va exclamar amb veu forta i digué:*

⁶⁵ Mt 11:25-26.

⁶⁶ Jn 11:41-42.

*Pare, en les teves mans encomano el meu esperit! I havent dit aquestes paraules, va expirar. El centurió, en veure el que havia succeït, glorificava Déu, dient: Veritablement aquest home era just».*⁶⁷

Hebreus 13:16. «I no oblideu de fer el bé i de compartir, perquè Déu es complau en aquests sacrificis».

Aquests dos sacrificis ens són introduïts amb una advertència. Una advertència a la que hem de parar compte, donat que és l'Esperit Sant que manifesta aquest perill.

Quina és la raó d'aquesta advertència? Són paraules fàcils d'entendre, són sacrificis que semblen més fàcils de realitzar que d'altres que hem considerat. Perquè d'aquests se'ns diu que no els oblidem i no dels altres? La consideració personal dels altres sacrificis ens ha portat a demanar perdó al Senyor per no oferir-los o per oferir-los d'una manera que no es fa d'acord les prescripcions de la Paraula. No seria convenient també l'advertència?

De vegades les coses fàcils i senzilles són les que menys valorem, i conseqüentment deixem de realitzar. Per això el Senyor va dir: «*Ben fet, servent bo i fidel. Has estat fidel sobre poc, et posaré sobre molt. Entra en el goig del teu senyor*».⁶⁸ I: «*El qui és*

⁶⁷ Lc 23:34a, 46-47.

⁶⁸ Mt 25:21.

*fidel en el poc, també és fidel en el molt; i qui és injust en el poc, també és injust en el molt».*⁶⁹

L'advertència inclou el fet de no oblidar i de no negligir, i es fa servir de nou el mot en aquest mateix capítol per dir-nos: «*No oblideu l'hospitalitat...*».⁷⁰ La raó que Pau ens dóna és que Déu també es complau en aquests dos sacrificis. I aquesta raó és suficient per un fill de Déu que estima al seu Pare i que vol viure d'acord la seva voluntat, seguint les petjades del Crist.

«*Fer el bé*» és un sol mot en grec i aquesta és l'única vegada que apareix al Nou Testament. És una expressió genèrica que ho inclou tot i inclou a tots. No té res a veure amb allò que nosaltres anomenem «almoïna» o «caritat», és un sacrifici espiritual. Una presentació a Déu sense reserves per fer tot el bé que estigui a la nostra mà i ell posi davant nostre. Pots ajudar algú, pots ajudar en alguna cosa... fes-ho, no t'oblidis de fer-ho, no siguis negligent en fer-ho, per cal que l'acte extern sigui una conseqüència d'una presentació sacrificial a Déu.

«*Compartir*», és l'altre. Un molt conegut. Si l'altre només el trobem un cop al Nou Testament, aquest el trobem vint vegades. És tradueix en català com: compartir, comunió, col·lecta i participació.

⁶⁹ Lc 16:10.

⁷⁰ He 13:2.

I W. E. Vine, en la seva obra *Diccionario Expositivo de Palabras de Nuevo Testamento*, el defineix como «un tenir en comú, companyonia, comunió». I diu que indica «la part que un té en qualsevol cosa, una participació, una companyonia reconeguda i gaudida». En el Nou Testament es fa servir per parlar de les experiències i interessos comuns dels Cristians (Ft 2:42); de la participació en el coneixement de Crist (1Co 1:9); en relació a la participació dels efectes del cos i la sang de Crist (1Co 10:16); la participació de l'Esperit (1Co 13:13); de la participació en els patiments de Crist (Fil 3:10); de la comunió amb el Pare amb el Fill, i consegüentment entre els renascuts (1Jn 1:3, 6, 7); i negativament, de la impossibilitat de comunió entre la llum i la tenebra (2Co 6:14). També la defineix como «la comunió manifestada en els fets, els efectes pràctics de la comunió amb Déu, produïts per l'Esperit Sant en les vides dels creients como resultat de la fe (Flm 6)»; i trobant expressió en el servei conjunt a les necessitats (Rm 15:26; 2Co 8:4; 9:13; He 13:16); i «en la cooperació en l'extensió de l'Evangeli mitjançant l'aportació de dons (Fil 1:5)».

Un terme molt ampli, com el de «fer bé». Un terme que ens introdueix en un ampli camp d'experiència a dur a terme amb la resta dels nostres

germans, que no té res a veure amb certes pràctiques actuals que s'estan portant a terme. No té res a veure amb l'ecumenisme ni de Roma ni de Ginebra. No té res a veure amb la unitat neo-evangèlica que porta a poc a poc a un separar-se dels fonamentals i apropar-se al Consell Mundial d'Esglésies. No té res a veure amb polítiques religioses ni amb programes d'organitzacions humanes. És un sacrifici espiritual que únicament els renascuts podem dur a terme, doncs únicament nosaltres gaudim de la condició sacerdotal. Quelcom que ha de ser impulsat i guiat per l'Esperit Sant.

Dos sacrificis que cal no oblidar, per deixar-los d'oferir, i que cal no negligir, per dur a terme alternatives humanes i carnals, en lloc d'allò que Déu ha establert en la seva Santa Paraula.

CONCLUSIÓ

Arribem ja al final d'aquestes consideracions, i hem de fer un petit repàs de tot allò que hem considerat. L'objectiu d'aquestes pàgines era presentar allò que és i implica el sacerdoci cristià.

Cal que com a cristians prenguem consciència d'allò que som per gràcia, i honorem a aquell que ens ha posat en aquesta gran i honrosa posició, vivint i actuant amb la dignitat que requereix el nostre sant ofici.

Quan pensava en cloure aquestes consideracions, van venir a la meva ment i al meu cor les paraules que Déu va dir al poble d'Israel, per Malaquies, al primer capítol del seu llibre.

Déu ha de parlar judici contra el seu poble. Com pot ser? Doncs, per què aquest ha deixat d'estimar-lo. Déu testifica del seu amor per ells i, davant l'oblit d'aquests, els recorda com ha demostrat el seu amor a través del temps.⁷¹ El poble havia deixat de donar Déu l'honra que mereixia com a Pare, i la reverència/temor que mereixia com a Senyor.

Israel, com a poble, no estimava Déu ni l'honorava ni el temia. Però, els sacerdots, aquells que havien estat dedicats especialment pel servei a Déu, encara que mantenien el culte extern, són denunciats per Déu com aquells que han

menyspreat el seu nom.⁷² ¿Com pot ser que els sacerdots realitzin externament el seu ofici, i mentre realitzen els sacrificis diaris a Déu l'estiguin menyspreant i diguin que la taula de Déu és menyspreable? Són paraules que van ser dites al sacerdoci levític, però... poden referir-se d'alguna manera a tu i a mi?

En aquest text, poble i sacerdoci queden involucrats. Aquell que es presentava al sacerdot per realitzar l'ofrena era la gent del poble. Però aquell que havia de dir que estava en les condicions requerides per la Llei i havia de sacrificar-la era el sacerdot. El poble menyspreava Déu i els sacrificis que a ell realitzava, i el sacerdoci també, en oficiar en contra de les prescripcions divines.

El Senyor ens presenta tres pecats en relació al sacerdoci i als sacrificis aquí:

*Oferir a Déu allò que marcava la Llei, per sense complir els requisits que marcava en quan a les condicions en que havia d'estar allò que es sacrificava.*⁷³

Les ofrenes de Caín i d'Abel ens poden il·lustrar aquest fet. Caín va oferir dels fruits de la terra, mentre que Abel va portar del millor i més va-

⁷¹ Ml 1:1-4.

⁷² Ml 1:6.

⁷³ Ml 1:8, 14.

luós que tenia.⁷⁴ Aquest és un fet al que poques vegades es fa referència, i que creiem que sí que té importància.

Formalment el sacrifici que es presentava al temple era correcte, com establia la Llei. Però pràcticament el sacrifici era incorrecte, perquè violava les prescripcions de qualitat que Déu havia establert. A més, evidenciava que en el seu cor Déu no ocupava el primer lloc, ocupava un lloc accessori. El que no servia per altra cosa, era allò el que s'oferia a Déu.

Reflexionem, sacerdots de la gràcia, sobre les condicions dels sacrificis que oferim. I, si cal «implorem el favor de Déu, perquè ens sigui propici».⁷⁵

*Realitzar tot treball al temple per guany personal, fins l'obrir i tancar les portes i l'encendre la llum de l'altar.*⁷⁶

Mancava un servei d'amor, un servei entregat sense condicions a Déu. Si aquells que feien les tasques del temple «no cobraven»... la tasca no es feia. Un fet que també ens ha de fer reflexionar molt seriosament.

Quant del servei a Déu es fa perquè es paga?

⁷⁴ Gè 4:2-7.

⁷⁵ Ml 1:9a.

⁷⁶ Ml 1:10.

Si els «obriers del Senyor» deixessin de cobrar mensualment dels homes... què passaria? Tot cristià és un «obrer del Senyor», sense menysprear els dons que Déu ha donat a la seva Església. Tots!, des del missioner i el pastor, fins la persona més senzilla que avui ha estat rescatat per la gràcia de Déu.

Tristament, molt d'allò que avui dia es fa funciona sota paràmetres empresarials. És veritat que l'obrer és digne del seu salari,⁷⁷ però l'obrer del Senyor no és empleat dels homes, el seu amo és Déu.⁷⁸ I, a més, l'exemple de servei del Crist ha estat ben clar.⁷⁹

De vegades, no tenim un condicionant econòmic-material; estem disposats a treballar en l'obra del Senyor sense que cap home o església «ens pagui» per això. Per... exigim un «pagament» ara i aquí per part de Déu. Si el Senyor no ens concedeix certs honors, certs privilegis, certa posició, certes respostes a les nostres pregaries... ¡pleguem! Oblidem que encara que som «reis» no hem deixat de ser «serfs», i que com a tals treballar sense rebre reconeixement és la nostra obligació. Hem de tornar a considerar

⁷⁷ 1Tm 5:18b.

⁷⁸ Jn 13:13-17.

⁷⁹ Mt 10:24; 8:19, 20.

l'ensenyament que el Senyor ens va deixar en la il·lustració del servidor que arriba a casa després d'haver estat tot el dia treballant al camp, i que ara s'ha de posar a servir la taula del seu Senyor;⁸⁰ per entendre la mena de servei que és el nostre.

És veritat que Déu ens té preparades recompenses,⁸¹ corones, per aquestes són corones de gràcia, i com a tals haurem de posar-les als peus de l'Anyell.⁸²

*El servei a Déu era considerat un treball farragós.*⁸³

Quan manca l'amor la tasca a realitzar es transforma en treball que fem «per diners», i fins i tot arriba a ser un treball tan farragós que desitgem allibernar-nos-en, o com a mínim treure'ns-el de sobre al més aviat possible, fent-lo de qualsevol manera.

Allò que va ser donat com un alt privilegi ha esdevingut en un treball «per diners» i ha acabat com una càrrega de la qual volem desempallegar-nos-en. Quin menyspreu més gran ha de rebre el Senyor per les gràcies que ens dóna!

⁸⁰ Lc 17:7-10.

⁸¹ 1Co 3:11-15.

⁸² Ap 4:10-11.

⁸³ Ml 1:13.

I amb tot i això... seguien mantenint, a precari, l'activitat externa sacrificial. I, quan Déu els diu que estaven menyspreant el seu nom, encara pregunten: En què?

Encara que són paraules molt dures, són algunes de les consideracions que els sacerdots de la dispensació de la gràcia hem de tenir en compte. Examinem la nostra activitat sacerdotal-sacrificial, i la nostra pròpia condició personal, per no caure en el mateix mal que va caure Israel. No recordem que les coses que van ser escrites a l'Antic Testament ho van ser pel nostre ensenyament?⁸⁴ Doncs, ¡aprenquem!

Aprenquem de l'Antic Testament!, i oficiem com sacerdoti reial, oferint els sacrificis espirituals, agradables a Déu per Jesu-Crist, que estan establerts en la Santa Paraula de Déu.

El Senyor està esperant veure'ns actuar com a sacerdots, i desitja que aquesta santa activitat sigui central a les nostres vides. És una alta condició pròpia de tot fill de Déu, de la que ningú queda exclòs, tots la tenim per gràcia per gaudir de les funcions sacrificials. Germà, germana, ànim! Gran i petit, som-hi! Ancià i nen, endavant! L'únic impediment el podem trobar en nosaltres, és el pe-

⁸⁴ Ro 15:4.

cat, i aquest té una fàcil solució proveïda per Déu: penediment, confessió i neteja per la sang preciosa del nostre Gran Sacerdot, Jesu-Crist. «Fixant la mirada en Jesús...».

Que Déu ens ajudi! Que Déu sigui glorificat en i per nosaltres! Amén.

ALTRES TÍTOLS

Col·lecció Estudi bíblic

El Sacerdoci cristià

Col·lecció Papers d'Església

L'organització de l'Església segons el Nou
Testament

Col·lecció Edificació Cristiana

No és aquí, perquè ha ressuscitat
Fidelitat al llarg dels anys

Col·lecció Quaderns de fonament

Bíblies sense notes ni comentaris
La Santíssima Trinitat

Col·lecció Scriptura

La Traducció Interconfessional de la Bíblia en
català: Una anàlisi crítica
Van llegir en el Llibre

*Col·lecció Guiatges per llegir les Santes
Escriptures*

Epístoles als Corintis
Gàlates-Efesis-Filipencs

